

Z OBSAHU	Veškeré zlo pramení z pohrdání životem. Katecheze papeže Františka	04
	„Láskyplné anathema“ Církve	05
	To, co dnes žijeme, je jen předěl v proměně doby	07
	Istanbulská úmluva a ženy	13

TRADICE OTCŮ

Z listu svatého papeže Klementa I. Korintřanům (konec 1. století)

Hleďte, milovaní, aby se mnohá Boží dobrodiní neobrátila v naše odsouzení, nebudeme-li totiž v důstojném životě svorně konat to, co je v jeho očích dobré a co se mu líbí. Praví totiž kdesi: *Duch Páně je světlo, které zkoumá skrýše nitra.*

Mějme na paměti, jak je blízko a že mu není skryto nic z toho, o čem přemýšlíme a uvažujeme. Sluší se tedy, abychom nezběhli od jeho vůle. Raději ať se nad námi pohoršují lidé pošetilí a nerozumní, kteří se povyšují a vychloubají v pýše nad svou výmluvností, nežli Bůh.

Pána Ježíše, jehož krev byla za nás dána, mějme v zbožné úctě; své představené chovejme v uctivosti; starších si vážme; mládež učme bázni Boží a své manželky vedme k dobrému: ať prokazují chvalitebnou čistotu mravů; v bezúhonnosti ať ukazují své laskavé smýšlení, a mírnost svého jazyka ať osvědčují mlčením; svou lásku ať věnují ne podle náklonnosti, nýbrž v počestnosti rovným dílem všem, kdo se bojí Boha.

Naším dětem ať se dostane křesťanské výchovy: ať se naučí, jakou moc má u Boha pokora, co u něho zmůže svatá láska, jak dobrá a vznešená je bohabojnost a že je záchranou pro všechny, kteří v ní svatě žijí s čistou myslí. Neboť on zkoumá myšlenky a úmysly; jeho dech je v nás, a odejme je, kdy chce.

To vše upevňuje víra v Krista. On sám nás totiž k sobě volá skrze Ducha Svatého: *Pojďte, mé děti, ke mně blíž a slyšte, budu vás učit, co je bázeň Boží. Kdo z vás má život v opravdové lásce, kdo touží po dnech naplněných štěstím? Ať udržuje jazyk od špatnosti a svoje ústa od falešných řečí, ať zlého zanechá a koná dobro, snaží se o pokoj a zachová její!*

Foto: <https://www.kunstkopie.de>

Svatá Hedvika, patronka ostravsko-opavské diecéze

Byl jsem velmi rád, když svatý otec Jan Pavel II. při ustanovení ostravsko-opavské diecéze svěřil tuto místní Církev přímluvě svaté Hedviky Slezské. Stále více chápu, že svatá Hedvika velmi dobře rozumí problémům, které zakouší život dnešní společnosti i Církve. Sama dokázala skloubit své pozemské poslání s životem Církve. Dotkla se mnohých oblastí jejího života a nezůstala přitom ušetřena bolestí a obětí. Byla dobrou manželkou, svědomitou matkou i s tím, že svou mateřskou péči dokázala rozšířit na blaho svěřeného lidu, který ji také rád nazýval „svou matkou“. Od dětských let jí byla vlastní snaha o poctivý duchovní život. Jeho základy čerpala při výchově

u sester benediktinek v Kitzingen, jeho plody pak rostly v péči o chudé a nemocné, ve starostlivosti o blaho lidu v panství svého manžela Jindřicha i o blaho Církve. Byla ženou činu i modlitby. Byla oporou svému manželovi i dětem, zakládala kláštery a starala se o rozkvět duchovního života na svém dvoře i na území Slezska. Byla si vědoma, že rozkvět a pozhnaní společnosti roste skrze rodiny. Sama měla sedm sourozenců, někteří z jejich příbuzných dosáhli stupně svatosti (byla tetou svaté Alžběty Uherské). Se svým manželem vychovala sedm dětí a dcera Gertruda se stala abatýší v klášteře v Trzebnici, který Hedvika založila a kde

Dokončení na str. 2

Foto: Církev.cz

Dokončení ze str. 1

prožila poslední léta svého života. Kromě Gertrudy všechny děti zemřely ještě za jejího života. Hedvika chtěla být svatá a ke svatosti chtěla vést i lidi, které jí Bůh posílal do cesty (vštěpovala základy víry svaté Anežce České.) Byla si vědoma této odpovědnosti spojené s jejím postavením a tím, čím ji Bůh obdaroval. Věřím, že svatá Hedvika s láskou a horlivostí sobě vlastní přijala svatým Janem Pavlem II. svěřený patronát nad naší diecézí a že nad námi bdí. Právě v těch oblastech, které jsou jí tak blízké a pro život diecéze důležité. V oblasti manželského a rodinného života, vždyť je patronkou rodin, v šíření evangelia i v prohlubování duchovního života a v úsilí o svatost života, v charitativní službě i v nesení bolestí života současné společnosti. Jsem jí za to velmi vděčný a nadále spoléhám na její pomoc a ochranu. Každoročně jí o jejím svátku 16. října děkujeme při slavení eucharistie v naší katedrále a při tom také oceňujeme a předáváme medaili naší patronky těm z nás, kteří se podobně jako ona obětavě a nezištně nasazují pro dobro Církve v jednotlivých farnostech a jsou často skrytým a nenápadným pokladem naší diecéze.

Přejme si, aby nás příklad života našich patronů, ale i příklad současných bezejmenných svatých vždy povzbuzoval a sílil. Ať patronové našich diecézí, ale také patroni naší vlasti nám pomohou zhostit se úkolů, které na nás Bůh pro tuto dobu, pro tuto současnou společnost a pro budování Božího království vložil. Svatá Hedviko, všichni naši patronové a svatí, orodujte za nás!

*Mons. František Václav Lobkowicz
biskup ostravsko-opavský*

Svatý otec František kanonizoval sedm světců

V neděli 14. října v Římě papež František svatořečil sedm služebníků Církve. Do seznamu svatých byli zapsáni papež Pavel VI., vlastním jménem Giovanni Battista Montini (1897–1978), Óscar Arnulfo Romero y Galdámez (1917–1980), arcibiskup San Salvadoru, mučedník, dva italsí kněží: Francesco Spinelli (1853–1913), diecézní kněz, zakladatel institutu Sester adorace Nejsvětější svátosti, a Vincenzo Romano (1751–1831), dvě řeholnice: Němka Maria Katharina Kasperová (1820–1898), panna, zakladatelka institutu Chudobných sester Ježíše Krista, a Španělka Nazaria Ignazia de Santa Teresa, rodným jménem March Mesa (1889–1943), panna, zakladatelka kongregace Sester Misioneras Cruzadas de la Iglesia, a Ital Nunzio Sulprizio (1817–1836), laik, jenž zemřel jako mladý a je patronem mládeže.

Ve své homilii papež mimo jiné řekl: „Naše srdce... musí volit: buď bude milovat Boha, anebo světské bohatství (srov. Mt 6,24); buď bude žít pro lásku, nebo pro sebe (srov. Mk 8,35). Ptejme se, na jaké straně jsme. Ptejme se, v jakém bodě jsme s naší láskou k Bohu. Spokojíme se s nějakým předpisem, anebo následujeme Ježíše jako zamilovaní, opravdu ochotní se pro něho něčeho zříci? Ježíš se ptá každého z nás a nás všech jakožto putující Církve: jsme církví, která jenom káže dobrá přikázání, anebo Církví-nevěstou, která se nechává strhnout láskou k svému Pánu? Následujeme jej opravdu, anebo se vracíme na cesty světa jako onen člověk? Zkrátka, stačí nám Ježíš, anebo hledáme světské jistoty? Prosmo o milost, abychom uměli z lásky opustit, opustit bohatství, opustit stesk po hlavních rolích a moci, opustit struktury, které již neodpovídají evangelní zvěsti, břemena, která brzdí misijní poslání, a nástrahy, které nás váží k tomuto světu. Neposkočíme-li v lásce kupředu, pak se náš život a naše Církev roznmůže... uvelebí se v monotonii křesťanského života, postrádajícího rozmach.“

Církev.cz, Ra Vat

Papež František jmenoval P. Jana Balíka konzultantem Úřadu pro laiky, rodinu a život

Papež František v sobotu 6. října jmenoval členy a konzultanty vatikánského Úřadu pro laiky, rodinu a život. Mezi 26 konzultanty nominoval také P. Jana Balíka, jednoho z tvůrců pastorační mládeže v České republice.

Dalšími konzultanty jsou někteří členové vatikánských úřadů, jako Mons. Matteo Visoili, podsekretář Kongregace pro nauku víry, Mons. Pierangelo Sequeri, předseda Papežského teologického institutu Jana Pavla II., nebo Mons. Robert W. Oliver, sekretář Papežské komise pro ochranu nezletilých.

Na seznamu dále figurují představitelé akademického světa, kardinálové, tři manželské páry – a to vysokoškolské pedagogové Pietro a Aleksandra Brzemia Bonarek z Polska, dále představitelé manželského hnutí Worldwide Marriage Encounter Daniel a Shelley EE ze Singapuru a členové Schönstatského hnutí Luis Jensen a Pielar Escudero de Jensen. Ze známějších jmen byli do tohoto orgánu jmenováni také předseda Komunity Sant'Egidio prof. Marco Impagliazzo, nebo dlouholetý a dnes již emeritní profesor kanonického práva z Papežské gregoriánské univerzity P. Gianfranco Ghirlanda SJ.

Církev.cz

Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClarityMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Všem dárům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Biskup z Albánie: Mladí si přejí vidět svoje pastýře, jak se spolu s nimi modlí

Jeden z účastníků biskupské synody o mládeži, ordinář albánské diecéze Lezhë, města s přibližně 16 tisíci obyvateli, Mons. Ottavio Vitale, řekl pro Vatikánský rozhlas, že vnímá jako zásadní věc touhu mladých lidí po eucharistické adoraci. Na takzvaném předsynodálním setkání mládeže vyjádřili jeho účastníci přání věnovat více prostoru eucharistické adoraci a kontemplativní modlitbě.

„Je to i moje osobní pastorační zkušenost z Albánie. Na jednom nedávném setkání s mládeží v mé diecézi vyšla najevo tatáž touha. Chtěli výslovně modlitbu před vystavenou Nejsvětější svátostí. A mnohokrát jsem zakusil, že mladí lidé nemají zábrany, strach ani ostych klečat před eucharistií a modlit se. Prosí nás, aby měli více takovýchto příležitostí ke ztišení a osobní modlitbě.“

„Myslím si,“ pokračoval mons. Ottavio Vitali, „že veškerá naše pozornost by se měla zaměřit na tento aspekt spíše než na ten sociologický a pedagogický. Mladí potřebují vnímat, že jejich pastýři k nim chovají obzvláštní lásku, a proto jim dávají prostor a čas k modlitbě a adoraci. A to tím, že s nimi jsou, a nikoli pro ně jenom něco organizují. Musíme být s nimi, modlit se s nimi a být na adoraci s nimi. Mladí si přejí vidět svoje pastýře, jak se spolu s nimi modlí.“

„Myslím, že eucharistická adorace,“ dodává mons. Vitali, „je nejenom způsob, jak přitáhnout mladé lidi, kteří se Církvi vzdálili a kteří – podle mého názoru – tyto momenty vyhledávají, aby si urovnali svůj vztah ke Kristu a Církvi, ale je to také způsob, jak objevit eventuální povolání k řeholnímu a kněžskému životu. Myslím, že synoda je na správné cestě, která v budoucnu přinese plody.“

RaVat

Případ Asie Bibi: Stání skončilo, doufáme v osvobození

„Stání skončilo, nyní s důvěrou očekáváme rozhodnutí soudu,“ uvedl advokát Asie Bibi pro Papežskou nadaci Církve v nouzi (Kirche in Not) po skončení rozhodujícího stání odvolacího soudu nejvyšší instance. Během stání, které trvalo 3 a půl hodiny, advokát Saif ul-Malook spolu s dalšími třemi členy obhajoby zdůraznili, že důkazy proti této ženě nejsou dostatečné. „Obvinění z rouhání vznesl imám, který osobně nebyl přítomen hádce mezi Asiou a muslimskými ženami, během nichž se tato křesťanka měla dopustit rouhání. Kromě toho jsme soudcům připomněli, že policejní velitel v Ittanwali, nedaleko místa, kde k činu došlo, nepodnikl dostatečná šetření, aby si obvinění ověřil,“ uvedl advokát Maloof pro nadaci Církve v nouzi. Verdikt nejvyššího pákistánského soudu by měl být zveřejněn za několik dní.

„Skutečnost, že se soud nevyslovil ihned, nám dodává naději,“ uvedl Thair Khalil Sindhu, někdejší ministr pro lidská práva a záležitosti menšin v punjabské provincii, který je zároveň členem sboru obhájců Asie Bibi. „S velkou pravděpodobností soud oddálil vydání rozsudku, protože chce Asii propustit. Chceme doufat, že mají v úmyslu přesunout ženu z vězení v Multanu na bezpečné místo. Fundamentalisté ji totiž chtějí zavraždit,“ dodal Kahlil Sindhu.

Vírou ve šťastný konec strastiplného příběhu Asie Bibi a přesvědčením, že se v Pákistánu mění situace, se netají Paul Bhatti, pákistánský lékař a bratr katolického ministra Shabáze Bháttího zavražděného v roce 2011 právě kvůli angažovanosti v kauze této ženy a náboženských menšin: „Jsem v této věci velkým optimistou a věřím, že rozsudek bude příznivý. Výbor Nejvyššího soudu byl doposud velmi odvážný. Rozhodl v závažných věcech, odsoudil zkorumpované ministry a guvernéry. I oni jsou si vědomi, že Asia Bibi je nevinná,“ řekl pro Vatikánský rozhlas k očekávanému verdiktu odvolacího soudu.

RaVat

SLOVO BISKUPA

Drazí čtenáři Monitoru, přijal jsem úkol teologického poradce časopisu. Není to v dnešní době jednoduchá úloha, protože se vynořují mnohé otázky, na které se různé názory a není možné každému vyhovět. Ale to ani není cílem časopisu. Cílem je hlásat pravdu, poskytovat přehled současných pohledů na svět katolickými očima. A myslím, že tento časopis už roky dobře plní tento úkol.

Víme, že nikdy, pokud budeme vázaní na tento svět, nebudeme uchráněni od pokušení a od úkladů zlého ducha. A nemusí to být nějaké velké a jasné pokušení. O moc nebezpečnější jsou taková „malá“ pokušení, která ani za taková nepovažujeme. Protože nic není v našem životě úplně neutrální. Všechno má v sobě buď dobré, nebo špatné stránky... A to se týká nejen toho, co se koná, ale především toho, jak se něco dělá... toho, s jakým úmyslem se něco dělá. Jde tedy o to, abychom ty nesprávné podněty rozlišili od těch správných podnětů, od zkoušek. Vždycky je dobré mít na paměti, že „těm, kdo milují Boha, všechno slouží k užítku“, tedy i to zlé, i pomluvy, i utrpení, nepochopení... dokonce i vlastní pády, pokud si je uvědomíme, olitujeme a poučíme se z nich. Přispějí vždycky k tomu, že prohloubí naši pokoru. Důležitá je reakce. Když reagujeme stejně, jak reaguje svět, jak reaguje člověk bez Boha, bez víry, když se začneme jen omlouvat, že jsme to tak nemysleli, nepřiznáme poctivě své selhání... i naše víra se pak zplošťuje, pro druhé se stává neviditelnou. My máme svědčit o své víře, a to svědčit s láskou, ke které neodmyslitelně patří pokora. Má být jasné, že ne my jsme důležití, ale Bůh. Nebojovat proti něčemu, ale bojovat za něco. Každý ve svém okolí má za co bojovat. V první řadě bojovat proti svým špatným sklonům: lenosti, pohodlnosti, posuzování, pomlouvání druhých... A bojovat za to, aby se prosadila Boží pravda, která jediná je schopná lidi zachránit.

Mons. Ladislav Hučko

Mons. ThDr. RNDr. Ladislav Hučko, CSc., apoštolský exarcha řeckokatolické církve

VEŠKERÉ ZLO PRAMENÍ Z POHRDÁNÍ ŽIVOTEM

Katecheze papeže Františka na generální audienci

Foto: <https://pixabay.com>, RoAll (CCO Public Domain)

Dobrý den, drazí bratři a sestry!
Dnešní katecheze je věnována pátému přikázání: Nezapomeneš. Jsme už v druhé části Desatera, která se týká vztahů k bližnímu; a toto přikázání se svou stručnou a rozhodnou formulací vypíná jako obranná hradba základní hodnoty mezilidských vztahů, totiž hodnoty života. „Lidský život je posvátný, protože již od svého počátku je výrazem Božího stvořitelského díla a má stále zvláštní vztah ke Stvořiteli, jenž je jeho jediným cílem. Jen Bůh je Pánem života od jeho počátku až do konce. Nikdo si za žádných okolností nemůže osobovat právo přímo zničit nevinnou lidskou bytost.“ (Kongregace pro nauku víry, instrukce *Donum vitae*, 76–77)

Pohrdání životem

Dalo by se říci, že pojtkem veškerého zla, páchaného ve světě, je pohrdání životem. Život napadají války, organizace těžící z člověka, spekulace se stvořením a skartační kultura a vůbec všechny systémy, které podrobují lidskou existenci prospěchářským kalkulům, zatímco ostudný počet lidí žije v podmínkách

nehodných člověka. O tom všem čteme v novinách a slyšíme v televizi. Jedná se o pohrdání životem, tedy určitým způsobem o jeho zabíjení.

Rozporuplný přístup k lidskému životu rovněž povoluje jeho usmrcení v mateřském lůně, a sice ve jménu ochrany jiných práv. Jak ovšem může být tera-

Tajemství života nám odhaluje Boží Syn, který se stal člověkem a na kříži přijal vyvrženost, slabost, chudobu a bolest.

apeutický, civilní či prostě lidský skutek, který ničí nevinný a bezbranný život v jeho rozkvětu? Zeptám se vás: Je správné odstranit lidský život, aby se vyřešil nějaký problém? Co si o tom myslíte? Je to správné? Je správné zavolat nájemního vraha, aby se problém vyřešil? Něco takového nelze, není správné zbavit se člověka, byť maličkého, aby se tím něco vyřešilo. Je to, jako bychom si na vyřešení problémů najali nájemního vraha.

Odkud se bere násilí?

Odkud toto všechno pochází? Z hloubi čeho se rodí násilí a odmítání života? Ze strachu. Přijetím druhého totiž vzdorujeme individualismu. Pomysleme například na situace, kdy vyjde najevo, že rodící se život je nositelem postižení, třeba i vážného. V takových dramatických případech potřebují rodiče skutečnou blízkost a solidaritu, aby se vyrovnali s touto realitou a překonali pochopitelné obavy. Namísto toho se jim často dostává unáhlených rad k přerušení těhotenství, což je slovní obrat pro to, jak s někým přímo skoncovat.

Cesta k záchraně

Nemocné dítě, které se jeví jako problém, je ve skutečnosti darem, jímž mne Bůh vymaňuje z egocentrismu a dopřává mi růst v lásce. Totéž platí o každém potřebném člověku na této zemi, senioru vyžadujícím péči anebo mnoha chudých, kterým se stěží daří jít životem dál. Zranitelný život nám ukazuje východisko, cestu k záchraně z existence zaměřené jen na sebe, a odkrývá nám radost z lásky. Zde bych se rád pozdržel a poděkoval nesčetným dobrovolníkům, silnému italskému dobrovolnickému hnutí, které je nejmohutnější, jež jsem kdy poznal. Děkuji.

Láska místo světských modelů

Co člověka vede k odmítnutí života? Jsou to modly tohoto světa – peníze (lépe se toho člověka zbavit, protože by to moc stálo), moc a úspěch. Při hodnocení života jsou to chybné veličiny, protože jediným autentickým měřítkem je zde láska. Láska, jíž Bůh miluje život – to je měřítko. Láska, kterou Bůh miluje každý lidský život.

Tajemství života

V čem tedy spočívá kladný smysl přikázání „Nezapomeneš“? V tom, že Bůh miluje život, jak jsme před chvílí slyšeli v biblickém čtení. Tajemství života se nám od-

haluje tak, jak s ním nakládal Boží Syn, který se stal člověkem a na kříži přijal vyvrženost, slabost, chudobu a bolest (srov. Jan 13,1). V každém nemocném dítěti, slabém starci, zoufalém migrantovi, v každém křehkém a ohroženém životě nás Kristus hledá (srov. Mt 25,34–46), hledá naše srdce, aby v něm vyjevil radost z lásky. Vyplatí se přijmout každý život, protože každý člověk má cenu Kristovy krve (srov. 1 Petr 1,18–19). Nelze pohrdat tím, co Bůh tolik miloval!

Každý člověk je Boží dílo

Musíme říci mužům a ženám tohoto světa: Neopovrhujte životem! Cizím, ale také vlastním, neboť také na něj se vztahuje přikázání: „Nezabiješ“. Mnoha mladým lidem je třeba říci – neznevažuj svou existenci! Přestaň s odmítáním Božího díla! Ty jsi Boží dílo! Nepodceňuj se, nepohrdej sám sebou v závislostech, které tě zničí a přivedou ke smrti!

Ať nikdo nepoměřuje život podle klamů tohoto světa, nýbrž ať každý přijme

sám sebe i druhé ve jménu Otce, který nás stvořil, Boha, milujícího život. To je krásné – řekněme to všichni společně. Bůh milující život. Záleží mu na nás tolik, že za námi poslal svého Syna. „Neboť tak Bůh miloval svět,“ říká evangelium, „že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16).

Přeložila Jana Gruberová

Radio Vaticana

(Mezititulky redakce)

„LÁSKYPLNÉ ANATHEMA“ CÍRKVE

Církev mnohokrát pronesla své *anathema sit* – „budiž proklet“, neboli vyloučila některé ze svého společenství. Kráčela tak ve stopách nejenom svatého Pavla, ale samotného Krista Pána, který jí dal moc svazovat. Toto „anathema“ Církve, i když zdá být hrozné, je ve skutečnosti láskyplné jak vůči církevnímu společenství, tak i vůči samému viníkovi.

„Anathema“ Církve a svatého Pavla

„Ty však, kdo tvrdí, že Kristus je pouhý člověk nebo trpný Bůh [...], katolická a apoštolská církev proklíná,“ vyhláší na konci V. století ve svém vyznání víry papež Anastáz II.¹ Není to však jediné prokletí ze strany Církve, ale naopak jeden příklad za mnohé: před tímto vyhlášením Anastáze II. a zvláště po něm vynesla Matka Církev nesčetněkrát své hrozné *anathema sit* – „budiž proklet“. Můžeme jen připomenout, že kánony ekumenických koncilů (včetně Prvního vatikánského koncilu, který proběhl ve druhé polovině 19. století) – kánony, které odmítají bludná učení nebo vážná prohřešení proti církevní kázni – končí vždy slovy: *anathema sit* – „budiž proklet“. Hned v úvodu je vhodné vyjasnit, že tato klatba ze strany Církve nespočívá v nějakých magických zaříkáváním, kterými by se na viníka svolávala různá neštěstí, nýbrž ve vyloučení z církevního společenství čili exkomunikaci. Kdo by tedy otevřeně zastával bludné učení nebo se dopustil nějakého vážného provinění proti církevní disciplíně, „budiž proklet“, tj. exkomunikován.²

Foto: Wikimedia Commons

Když někdy kánony koncilů s tímto závěrem citují studentům v hodinách teologie, tak se poněkud chvějí a ošívají. A možná i my se nyní ošíváme a tak trochu bouříme. Může se nám totiž zdát, že se jedná o projev církevní zvůle a arrogance; že se jedná o něco, co je přímo protikladné křesťanskému, biblickému duchu a co do Církve proniklo později jako určitý cizorodý a nekřesťanský prvek. Je tomu opravdu tak? Ve skutečnosti v tomto případě, jak se říká, zdání kla-

me a opak je pravdou. První *anathema sit* – „budiž proklet“ nepronesl Anastáz II. nebo nějaký jeho předchůdce na papežském stolci či nějaký starý koncil, ale přímo svatý Pavel. Ten v úvodu svého listu Galaťanům píše: „Kdybychom vám my sami nebo anděl z nebe hlásali evangelium odchylné od toho, které jsme vám hlásali, budiž proklet!“ (1,8) Apoštol národů to dokonce hned znovu opakuje: „Co jsem řekl, opakují ještě jednou: Hlásá-li vám kdo evangelium odchylné od toho, které jste přijali, buď proklet!“ (1,9)

¹ In: Heinrich DENZINGER – Peter HÜNERMANN (edd.): *Enchiridion symbolorum, definitionum et declarationum de rebus fidei et morum*. 37. ed. Friburgi Brisgovia: Herder, 1991, č. 359: s. 168–169: „Qui autem dicunt subtilem hominem Christum aut passibilem Deum [...], istos anathematizat catholica et apostolica Ecclesia.“

² Je třeba dodat, že z těchto kánonů si podržují platnost kánony doktrinní, neboť jsou vyhlášením dogmat neboli článků víry, zatímco kánony disciplinární jsou dnes platné natolik, nakolik odpovídají aktuálnímu Kodexu kanonického práva z roku 1983 a dalším platným kanonickým ustanovením Církve.

Jean-Paul Laurens: Exkomunikace Roberta II. Pobožného (1875). Foto: Wikimedia Commons, Rama (CC BY-SA 2.0 FR)

Pán Ježíš dává pastýřům své Církve moc svazovat

Někdo však může namítnout: Je sice pravda, že svatý Pavel něco takového píše, ale je to na hony vzdáleno od učení Pána Ježíše Krista. Evangelia nás však přesvědčují o tom, že to není pravda. Můžeme v této souvislosti zvláště připomenout Pánova slova z 18. kapitoly Matoušova evangelia o tom, jak se máme zachovat, když vidíme, že náš bratr či sestra ve víře zhřeší: „Když tvůj bratr zhřeší proti tobě, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Dá-li si od tebe říci, svého bratra jsi získal. Nedá-li si však říci, přiber si ještě jednoho nebo dva, aby každá výpověď byla potvrzena ústy dvou nebo tří svědků.“ (vv. 15–16) Z kontextu je patrné, že se nejedná jen o nějaké běžné prohřešení, ale o závažný, spíše veřejný hřích, který vážně uráží Boha a zraňuje církevní společenství. Nejprve tedy máme toho, kdo se takto prohřešuje, napomenout v soukromí a pak tak učinit ve společnosti jednoho dalšího či dvou dalších.

„Když však neposlechne, pověz to Církvi,“ pokračuje Pán (v. 17). Kristus tudíž mluví o Církvi: o Církvi, která se tehdy teprve pod jeho vedením utváří, ale kterou on ve své mysli již vidí tak, jak bude jednou ustanovena. Vidí tak Církev, v níž budou zaujímat vedoucí postavení jeho apoštolové v čele se svatým

Petrem – stále přítomní ve sboru biskupů v čele s papežem.

Pán Ježíš už dříve přislíbil svatému Petrovi moc svazovat a rozsvazovat (srov. Mt 16,19). Nyní ji přislubuje všem apoštolům a jejich nástupcům, biskupům: „Amen, pravím vám: Všecko, co svážete na zemi, bude svázáno na nebi, a všecko, co roz-

Vůdcové Církve mají moc svazovat, tj. napomínat, ukládat skutky pokání a tresty a v krajním případě, když viník zůstává zatvrzelý, také vyloučit ze společenství Církve neboli exkomunikovat.

vážete na zemi, bude rozsvázáno na nebi.“ (Mt 18,18) Vůdcové Církve mají tedy moc svazovat, tj. napomínat, ukládat skutky pokání a tresty a v krajním případě, když viník zůstává zatvrzelý, také vyloučit ze společenství Církve neboli exkomunikovat. Pán Ježíš to vyjadřuje slovy: „Jestliže“ hřešící bratr „neposlechne ani Církev, ať je pro tebe jako pohan nebo celník.“ (Mt 18,17) Jako představitel synagogy mohli a měli vyloučit ze svého společenství pohany, kteří nesdíleli jeho víru, a publiká-

ny, kteří je znesvěcovali, tak představitelé Kristovy Církve budou moci vylučovat z jejího společenství zatvrzelé viníky.

Apoštolové a jejich nástupci, biskupové, nebudou moci něco takového vykonávat ze své moci, ale jedině ve jménu Božím, ve jménu Kristově. Když Kristus Pán říká: „Všecko, co svážete na zemi, bude svázáno v nebi“ (Mt 18,18), nechce tím říci, že by dodatečně schválil v nebi to, co představitelé jeho Církve rozhodnou zde na zemi, nýbrž to, že on sám působí v jejich rozhodnutích.

„Anathema“ je láskyplné vůči společenství Církve

Proč se Pán Ježíš rozhodne tuto moc svazovat vůdcům Církve přislíbit a dát? Jistě nikoliv pro nic za nic nebo z nějaké svévole. Učiní tak, protože je to pro společenství jeho Církve prospěšné: prospěšné pro její duchovní zdraví. Učiní tak dokonce, protože je to projevem lásky. Dietrich von Hildebrand, velký německý myslitel prorockého ducha, kterého si velmi vážil a váží Joseph Ratzinger neboli emeritní papež Benedikt XVI., napsal také jednu knihu s příznačným názvem: *The Charitable Anathema* – „Láskyplné anathema“. Ano, „anathema“, svazování ze strany Církve, je láskyplné: je nejprve láskyplné vůči společenství Církve, aby se v něm nešířila nákaza, jakási duchovní rakovina bludu a nekázně.

Právě jmenovaný papež Benedikt XVI. ve své homilii na závěr Roku kněží řekl: „Církev má užívat kyj; kyj, který chrání víru proti falzifikátorům, proti orientacím, které jsou ve skutečnosti dezorientacemi. Právě užití kyje může být službou lásky. Vidíme dnes, že nejde o lásku, když je tolerováno jednání nehodné kněžského života. Stejně jako nejde o lásku, připouští-li se šíření herezí, zkomolení a znetvoření víry, jako bychom si mohli autonomně vynalézat víru. Jako by už nebyla darem Božím, drahocennou perlou, kterou si nenecháme vytrhnout.“³ Benedikt XVI. se zde také dotýká skandálů, které v té době otráasaly Církvi v některých zemích – a které jí nyní otráasají ještě radikálněji – skandálů, kterým by se mnohdy mohlo zabránit, kdyby někteří pastýři Církve užívali více svou moc svazovat.

„Anathema“ je láskyplné vůči samému viníkovi

„Anathema“, svazování ze strany Církve, je dále projevem lásky k samému viníkovi: může napomoci tomu, aby si uvědomil svou vinu a aby se obrátil. Církev se sice cítí nucena vyloučit některé ze svého společenství – a je to určitě poslední, krajní řešení –, ale v žádném případě je nevylučuje ze své lásky: stávají se naopak zvláštním předmětem její lásky, když se modlí za jejich obrácení a za jejich spásu; za to, aby na nich mohla uplatnit druhou moc, kterou ve jménu Božím užívá mnohem raději, a to je moc rozvazovat: rozvazovat pouta hříchů a trestů, snímat tresty a rozhrěšovat.

Společná modlitba Církve a naše účast na ní

Na tuto společnou modlitbu Církve Pán Ježíš v citovaném úryvku z Matoušova evangelia také naráží: „Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoliv věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18,19–

20) My se do této modlitby Církve, když prosí za pastýře, aby náležitě svazovali a rozvazovali, a když prosí za to, aby její děti vytrvaly a rostly v dobrém a aby se případně obrátily, chceme jistě zapojovat a skutečně se zapojujeme. Tak můžeme také čerpat potřebné Boží světlo a sílu, když my sami máme někdy napomínat.

Do modlitby Církve se na prvním místě zapojujeme mší svatou a liturgií hodin. Avšak hned po nich je tu, jak rád říkával svatý papež Jan XXIII., modlitba posvátného růžence. Sestra Lucie, fatimská vizionářka, tak v roce 1957 ve svém rozhovoru s mexickým otcem Agustínem Fuentesem, tehdejšími vicepostulátorem blahověření jejího bratrance Františka a její sestřenice Hyacinty, řek-

la: „Není problém, byť sebeobtěžnější, ať časný nebo především duchovní, který se týká osobního života každého z nás nebo života našich rodin, ať rodin světa či řeholních společenství; života lidí a národů, není problém, opakují, byť sebeobtěžnější, který nyní nemůžeme vyřešit modlitbou svatého růžence. Se svatým růžencem se spasíme, posvětime, utěšíme našeho Pána a obdržíme spásu mnoha duší.“⁴

P. Štěpán Maria Filip OP

P. Lect. PhDr. Štěpán Maria Filip OP, Th.D., vyučující na CMTF UP v Olomouci a na Angeli-ku v Římě

¹ Homilie *L'Anno sacerdotale* (11. 6. 2010). AAS, 102 (2010), s. 381 (čes. překl. in: *RC Monitor*, 7, č. 24 [2010], s. 6).

² In: Joaquín María ALONSO: *La verdad sobre el secreto de Fátima: Fátima sin mitos*. Madrid: Cor Mariae Centrum, 1976, s. 106: „[...] no hay problema, por más difícil que sea, sea temporal o sobre todo espiritual, que se refiera a la vida personal de cada uno de nosotros; o la vida de nuestras familias sean familias del mundo o Comunidades Religiosas; a la vida de los pueblos y naciones; no hay problema, repito, por más difícil que sea, que no podamos resolver ahora con el rezo del Santo Rosario. Con el Santo Rosario nos salvaremos, nos santificaremos, consolaremos a Nuestro Señor y obtendremos la salvación de muchas almas.“

TO, CO DNES ŽIJEME, JE JEN PŘEDĚL V PROMĚNĚ DOBY

Projev Mons. Georga Gänsweina při prezentaci knihy *Benediktova cesta*

V úterý 11. září 2018 se v Palazzo Montecitorio v Římě konala prezentace knihy Roda Drehera *Benediktova cesta. Křesťanský život v postkřesťanské době*. Jeho Eminence Georg Gänswein, prefekt Papežského domu, přednesl během konference projev, jehož úplný text zde publikujeme.

Srdečně děkuji za pozvání na toto setkání, které jsem s radostí přijal. Mým úkolem je představit knihu Roda Drehera, který přijel z Ameriky a o němž jsem již slyšel mnoho mluvit. Benedikt z Nursie, otec mnišství, s nímž programatický titul knihy souvisí, byl velkou inspirací pro mou dnešní účast. Byl jsem však také velmi vzrušen a dojat datem, v němž se

s naším vzácným autorem setkáváme v Římě.

Neboť dnes je 11. září, které se v Americe od podzimu 2001 nazývá jednoduše *Nine/Eleven*, aby se připomínala apokalyptická tragédie, během níž členové teroristické organizace Al-Káida zaútočili na Spojené státy v New Yorku a ve Washingtonu před očima celého světa,

když jako granát použili unesená dopravní letadla plná cestujících.

Čím více jsem se v bouři zpráv posledních týdnů začítal do knihy Roda Drehera, tím více – zvláště po zveřejnění zprávy *Grand Jury* státu Pensylvánie – jsem v tomto našem setkání musel rozpoznávat skutečné a opravdové vedení Boží Prozřetelnosti: dnes se i katolická

Církev plná zmatení dívá na svůj vlastní *Nine/Eleven*, na své vlastní 11. září, třebaže tato katastrofa bohužel není spojena s jedním jediným datem, nýbrž s mnoha dny a roky a s bezpočtem obětí.

Strašlivé poselství

Prosím, abyste mi rozuměli: nemám v úmyslu srovnávat ani oběti ani počty zneužití v oblasti katolické církve s 2 996 nevinnými osobami, které 11. září ztratily život v důsledku teroristických útoků na Světové obchodní centrum a na Pentagon.

Dosud ještě nikdo nezaútočil na Kristovu Církev plně obsazenými dopravními letadly. Bazilika sv. Petra stále stojí a rovněž i katedrály ve Francii, Německu či v Itálii, které jsou i nadále symbolem v mnoha městech západního světa, od Florencie po Chartres, přes Mnichov a Kolín nad Rýnem.

A přesto zprávy pocházející z Ameriky, z nichž se dozvídáme o tolika duších nezvratně a smrtelně zraněných kněžími katolické církve, nám přinášejí ještě strašlivější poselství, než kdyby nás zasáhla zpráva o nenadálém zřícení všech

kostelů Pensylvánie, společně s „Bazilikou Národního Chrámu Neposkvrněného Početí“ ve Washingtonu.

Když toto říkám, vzpomínám, jako by to bylo včera, na 16. duben 2008. Tehdy jsem doprovázel papeže Benedikta XVI. právě v tomto národním chrámu katolické církve v USA. Snažil se dojemným způsobem pohnout biskupy, kteří se zde

**Jak mnoho musí Kristus
trpět ve své vlastní Církví!
Kolikrát dochází ke zneužití
svátosti jeho přítomnosti,
do jaké prázdnoty a zloby
srdce často vchází!**

sešli z celých Spojených států: hovořil sehnutý kvůli „hluboké hanbě“ způsobené „sexuálním zneužíváním nezletilých ze strany kněží“ a „obrovskou bolestí, kterou musely vaše komunity snášet, když lidé Církve zradili své závazky a kněžské úkoly podobným, závažně nemravným chováním“.

Dnes je mezi námi Rod Dreher, který svou knihu otevírá těmito slovy: „Nikdo neviděl blížící se záplavu, opravdovou potopu světa.“ Ve svých poděkováních vyjadřuje zvláštní vděčnost Benediktu XVI. A mně se zdá, že rozsáhlé části své knihy napsal jako tichý dialog s emeritním papežem, který se odmlčel. Poukazuje na jeho prorockou a analytickou moc, když například uvádí:

„V roce 2002 řekl tehdejší papež, že duchovní krize, do níž Západ upadl, je vážnější než pád Římské říše ke konci pátého století. Světlo křesťanství zhasíná na celém Západě.“

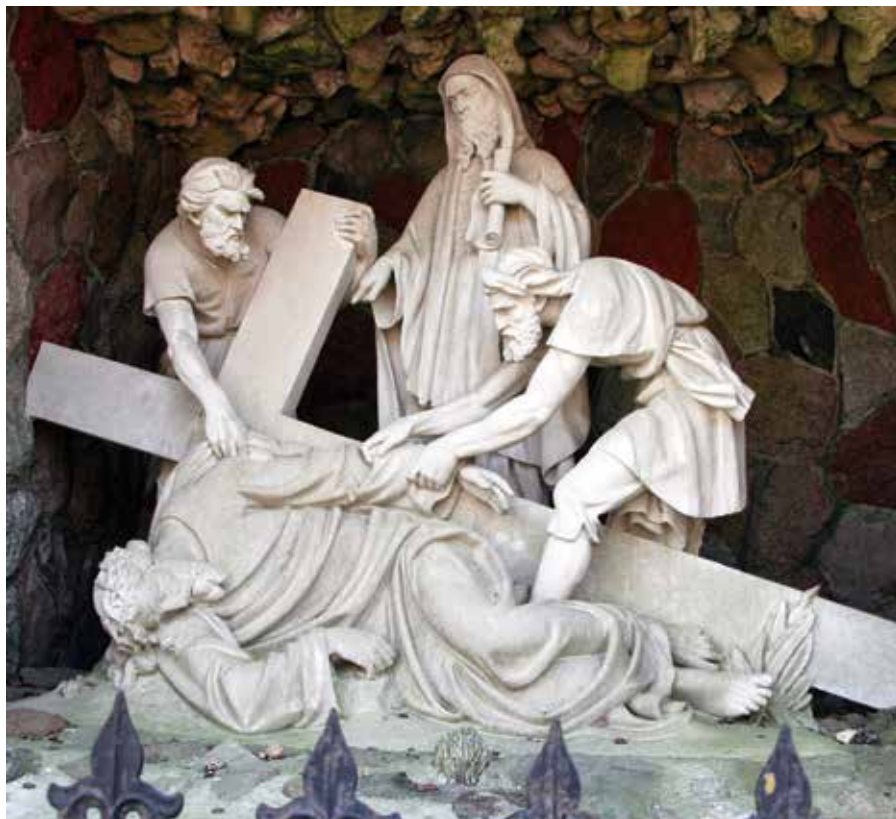
Církev bude stále trpět

Dovolte mi, abych i já mohl doprovázet prezentaci knihy *Benediktova cesta* od Roda Drehera slovy vypůjčenými od papeže Benedikta XVI., jež zazněla během výkonu jeho úřadu, neboť pro mě zůstala nezapomenutelná a stále se vracela do mé mysli v průběhu mé četby knihy: například ona z 11. března 2010, kdy při letu do Fatimy sdělil novinářům: „Pán nám řekl, že Církev bude stále trpět, různými způsoby, až do konce světa... Co se týče nových věcí, které dnes můžeme odhalit (v tomto třetím tajemství poselství z Fatimy), je mezi nimi i fakt, že útoky na papeže a na Církev nepřijdou pouze zvenčí, nýbrž utrpení Církve přicházejí právě z nitra Církve, z hříchu, který je v Církví. I o tom jsme vždy věděli, avšak dnes to vidíme způsobem skutečně děsivým: že největší pronásledování Církve nepochází od nepřátel zvenku, nýbrž rodí se z hříchu v Církví.“

Tehdy byl papežem již pět let. A více než před pěti lety – 25. března 2005 – během Křížové cesty v Koloseu, před umírajícím Janem Pavlem II., vyřkl kardinál Ratzinger při meditaci u devátého zastavení následující slova:

„Co nám může říct třetí Kristův pád pod tíhou kříže? Možná nás upomíná na pád člověka obecně, na oddálení se mnohých od Krista, na přiklon k sekularismu bez Boha. Ale nemáme také myslet na to, jak mnoho musí Kristus trpět ve své vlastní Církví? Kolikrát dochází ke zneužití svátosti jeho přítomnosti, do jaké prázdnoty a zloby srdce často vchází! Kolikrát se účastníme mše svaté tak, že si na něj

Foto: Flickr, Sharon Mollerus (CC BY 2.0)

ani nevzpomeneme! Kolik špíny je v Církvi, a zvláště rovněž mezi těmi, kdo by mu v kněžství měli plně patřit. Kolik pýchy, kolik sebe-spokojenosti! Toto vše je přítomno v jeho utrpení. Zrada učedníků, nehodné přijímání jeho Těla a Krve je jistě největší bolestí Spasitele, tím, co mu proniká srdce. Nezbyvá nám než zvolat z hloubi duše: *Kyrie, eleison – Pane, zachraň nás!*“

V dřívější době nás Jan Pavel II. učil, že pravý a úplný ekumenismus je ekumenismus mučedníků, za který se v naší tísní můžeme modlit ke svaté Edith Steinové nebo Dietrichovi Bonhoeferovi jako k těm, kdo nás předešli do nebe. Jak jsme však postupem času poznali, existuje také ekumenismus obtíží a světskosti, ekumenismus nevíry a obecného odklonu od Boha a od Církve, který prolíná všemi církvemi. Je tu i ekumenismus obecného zatemnění vědomí Boha. Proto to, co dnes prožíváme, je jen předěl v proměně doby, o němž prorocky mluvil Dreher v Americe již před jedním rokem. Viděl přicházet velkou potopu!

Odklon od Boha a od Církve

Přesto pevně trvá na tom, že odklon od Boha není způsoben tím, že by Bůh neexistoval, nýbrž tím, že mnoho lidí již Boha neuznává, poněvadž před Pánem se utvořilo mnoho stínů, které ho zneviditelňují. Dnes to jsou stíny hříchů, špatných skutků a zločinů uvnitř Církve, jež mnohým lidem zatemňují zrak, takže nevidí Pánovu zářivou přítomnost.

Ona lidová Církve, v jejímž lůně jsme se ještě my narodili, se postupem tohoto procesu zatemňování vytratila, již neexistuje, zahynula. To platí pro Evropu, v Americe měl vývoj poněkud jinou podobu. Zdá se Vám, že je tento tón přehnaně dramatický?

Dramatická jsou čísla vyjadřující počet lidí, kteří opustili Církve. Avšak ještě dramatičtější je další údaj: podle posledních průzkumů se z katolíků v Německu, kteří Církve ještě neopustili, schází každou neděli v chrámech Božích při společném slavení nejsvětější Eucharistie pouhých 9,8 %.

To ve mně opět budí vzpomínku na slova Benedikta XVI. pronesená během jeho první cesty po jeho zvolení do papežského úřadu. Bylo to 29. května 2005,

když se na břehu Jaderského moře obrátil k publiku sestávajícímu převážně z mladých lidí s tím, že neděle je jako „každotýdenní Velikonoce“ „výrazem totožnosti křesťanského společenství a středem jeho života a jeho poslání“. Papež připomněl, že téma zvolené Eucharistickým kongresem („Bez neděle nemůžeme žít“) bylo motivováno událostmi roku 304, kdy

Foto: Flickr, GohRo (CC BY 2.0)

Před Pánem se utvořilo mnoho stínů, které ho zneviditelňují. Jsou to stíny hříchů a zločinů uvnitř Církve, jež mnohým lidem zatemňují zrak, takže nevidí Pánovu zářivou přítomnost.

císař Dioklecián zakázal křesťanům pod trestem smrti vlastnění knih Písma svatého, nedělní setkávání při slavení Eucharistie a zřizování míst pro jejich shromažďování. A pokračoval: „V Abiténě, v malém městečku dnešního Tuniska, bylo 49 křesťanů v neděli přistiženo při slavení Eucharistie v domě Ottavia Feliceho, čímž porušili císařské nařízení. Byli zatčeni a odvedeni do Kartága k výslechu před prokonzula Anulina. Mezi výpověďmi je význačná i ta, kterou prokonzulovi podal jistý Emeritus jako odpověď na otázku,

proč porušili přísný císařský zákaz. Řekl: „Sine dominico non possumus“: tj. bez nedělního setkávání se ve společenství při slavení Eucharistie nemůžeme žít. Scházely by nám síly v boji s každodenními obtížemi a podlehli bychom. Po krutém trýznění bylo těchto 49 mučedníků z Abitény popraveno. Tak stvrdili vlastní krví svou víru. Zemřeli, avšak zvítězili: my na ně dnes vzpomínáme v jejich slávě u Krista vzkříšeného.“ Co to znamená?

Tajemství nepravosti

Znamená to, že to, co jsme ještě v dětském věku poznali v řečených lidových církvích jako tzv. „nedělní povinnost“, je ve skutečnosti nejcenějším rozpoznávacím znamením křesťanů. A že je starší než všechny lidové církve. Proto se jedná o skutečnou krizi, kterou je katolická Církve stižena již po delší čas. Jde o krizi, jejíž příchod vnímali již má matka a můj otec – „vidění, jak se ohavnost zpusťování vzrůstá na svatém místě“ – kterou ostatně asi každá generace v dějinách Církve vnímala na svém horizontu.

V poslední době se ale vyskytly dny, v nichž jsem se cítil jakoby přenesen zpět do období mého dětství – do kovárny mého otce v Černém lese, kde jsem slyšel údery kladiva o kovádku, které se ozývaly bez přestání, avšak tentokrát již bez mého otce, do jehož jistých rukou jsem se svěřoval jako do těch Božích.

V tomto pocitu nejsem jistě sám. V květnu také Willem Jacobus Eijk, kardinál a arcibiskup utrechtský, připustil, že když se dívá na současnou krizi, myslí na „závěrečnou zkoušku, kterou bude muset Církve projít“ ještě před příchodem Krista – popsanou v paragrafu 675 Katechismu katolické církve – a která „otřese vírou mnoha věřících“. „Pronásledování“ – pokračuje katechismus – „jenž doprovází putování Církve na zemi, odhalí tajemství nepravosti.“

S tímto „tajemstvím nepravosti“ je Rod Dreher velmi dobře obeznámen, jako by měl zkušenost exorcisty. Dokázal to rekonstrukcí události posledních měsíců, v nichž se zaměřil – snad více než jiní novináři – na odhalení skandálu spojeného s bývalým arcibiskupem z Newarku a Washingtonu. Dreher přesto není investigativním novinářem. Není

ani vizionářem, nýbrž strážlivým analytikem, který již delší dobu sleduje bystrým a kritickým pohledem stav Církve a světa, přičemž ale navzdory všemu i nadále hledí na svět láskyplnými očima dítěte.

Krise Církve je krize kléru

Proto Dreher nepředkládá apokalyptický román, jakým byl třeba slavný *Pán světa*, jímž v roce 1906 anglický představený Robert Hugh Benson otrásl anglosaským světem. Dreherova kniha je naopak spíše podobná praktickým a uskutečnitelným návodům pro rekonstrukci archy: jelikož ví, že neexistuje žádná přehrada, která by mohla zastavit velkou potopu, potopu, která se již delší čas valí na starý křesťanský Západ, k němuž samozřejmě počítá i Ameriku.

Odtud je okamžitě patrný trojí rozdíl mezi Dreherem a Bensonem: zaprvé, jako autentický Američan je Dreher praktičtější než poněkud bizarní Angličan z Cambridge z doby předcházející první světovou válku. Dále, jako občan Louisiany je Dreher takříkajíc vystaven náporu uragánu. A konečně, není klerik ani člen nějakého náboženského řádu, nýbrž laik, který se snaží získat duše pro Boží Království ohlašované Ježíšem Kristem. Nečiní to na základě pověření, které by mu bylo uloženo někým jiným, nýbrž vznáší se na křídlech entuziasmu a absolutně osobního volního rozhodnutí. V tomto smyslu je člověkem, který plně odpovídá na přání a vkus papeže Františka, poněvadž nikdo jiný v Římě než on si neuvědomuje lépe, že krize Církve je ve svém jádře krizí kléru.

A že tedy udeřila hodina silných a rozhodných laiků, zvláště v nových nezávislých katolických sdělovacích prostředcích, jejichž příkladem je právě Rod Dreher.

Lehkost jeho vyprávěcího stylu zřejmě patří k nejvznešenější tradici jižní části Spojených států amerických. Byl to Mark Twain, který ho proslavil všude ve světě. Před chvílí jsem řekl, že jsem se v poslední době v mých vzpomínkách přenášel do kovárny mého otce, kde se ozývaly údery jeho kladiva o kovadlinu. A musím přiznat, že při snadné a hladké četbě této důležité a významné knihy jsem se často ocital v dobrodružném

světě mého dětství, když jsem se jako snící chlapec honil za Tomem Sawyerem a jeho přítelem Huckem Finnem.

Vrátit se do Nursie

U Roda Drehera ale nejde o sny, nýbrž o fakta a analýzy, které shrnuje do vět jako je ta následná: „*Psychologický člověk... je nyní pánem kultury – tak jako se bezpochyby Ostrogóti, Visigóti, Vandalové a další dobyvatelé zmocnili toho, co zbývalo z Římské říše.*“ Anebo také v této: „*Naši*

V dnešní krizi je zapsáno skryté požehnání, chceme-li otevřít oči, abychom ho viděli... Přicházející bouře by mohla být prostředkem, jímž nás Bůh osvobodí.

Foto: Flickr, Jose Luis Mieza Photography (CC BY-NC-SA 2.0)

vědci, naši soudci, naši vládcí a naši umělci – spolupracují všichni společně na demolici víry, rodiny, rodu, a dokonce toho, co znamená být člověkem. Naši barbari vyměnili zvířecí kůže a kopí za značkové oblečení a mobilní telefony.“

Třetí kapitola se počíná těmito slovy: „*Vrátit se zpět v čase není možné, ale vrátit se do Nursie ano.*“ O něco dále pokračuje v aktuálním prorockém tónu bez jakékoli zlovolnosti: „*Podle legendy poznamenal Napoleon v jedné debatě s jistým kardinálem, že má moc zničit Cír-*

kev. 'Výsosti,' odpověděl kardinál, 'my, klérus, jsme v posledních osmnácti stoletích udělali vše pro to, abychom Církev zničili. To se nám nepodařilo a nepodaří se to ani vám.'“

„*Čtyři roky poté, co vyhnal benediktinské mnichy z místa, které bylo jejich domovem po téměř tisíc let, Napoleonova říše byla v troskách a sám Napoleon byl ve vyhnanství. Dnes je možné opět slyšet gregoriánský chorál v rodném světcově městě.*“

V této Nursii bylo ale také slyšet hluboké dunění velkého zemětřesení, které v srpnu 2016 postihlo město a které v několika vteřinách zanechalo po bazilice svatého Benedikta jenom trosky. Pouze její portál zůstal zachován. Téměř ve stejném čase se snášely prudké deště na rodné město Roda Drehera na horním toku Mississipi. Dvě dramatické klíčové scény, které se jako v božské režii nacházejí na počátku a na konci jeho knihy. Jako kdyby byly objasněním jediné teze, kterou Dreher takto formuluje v první kapitole: „*Skutečnost naší situace je opravdu alarmující, nicméně není nám dovoleno vidět hystericky všechno černě. V této krizi je zapsáno skryté požehnání, chceme-li otevřít oči, abychom ho viděli... Přicházející bouře by mohla být prostředkem, jímž nás Bůh osvobodí.*“

Symbol naděje

V posledních dnech bylo v rámci Církve často opakovaně slyšet cosi o zemětřesení spojené s oním zřícením, díky němuž, jak jsem řekl, nyní i Církev zakusila svůj „*Nine/Eleven*“, své 11. září.

Rod Dreher naopak popisuje reakci mnichů z Nursie na katastrofu, která proměnila v trosky klášter v místě narození svatého Benedikta, skrovnými slovy, o něž se s vámi musím podělit, neboť jsou velmi významná a výmluvná:

„*Benediktinští mniši z Nursie se stali pro svět znamením tolika způsobů, které jsem nepředvidal, když jsem se pustil do psaní této knihy. V srpnu 2016 postihlo jejich území ničivé zemětřesení. Když otřes udeřil v nočních hodinách, mniši byli vzhůru a modlili se ranní chvály. Utekli z kláštera a shromáždili se v bezpečí na otevřeném náměstí. O něco později otec Cassiano sdělil, že zemětřesení symbolizu-*

je rozpadání se křesťanské kultury na Západě, ale že v té noci byl skryt ještě druhý symbol naděje: „Druhým symbolem byly osoby shromážděné v modlitbě okolo sochy svatého Benedikta na náměstí,“ napsal těm, kdo je podpořili. „To je jediný způsob, jak se dát do rekonstrukce.“

Po tomto svědectví otce Cassiana bych se vám chtěl svěřit, že rovněž Benedikt XVI. se od chvíle své rezignace považuje za starého mnicha, který po 28. únoru 2013 cítí jako svou povinnost věnovat se zvláště modlitbě za Matku Církev, za svého nástupce Františka a za Petrův úřad ustavený samotným Kristem.

Proto by s ohledem na Dreherovu knihu onen starý mnich z kláštera *Mater Ecclesiae* za bazilikou svatého Petra odkázal na projev vyslovený jím samým, když byl ještě v papežském úřadě, a který pronesl na *Collège des Bernardins* v Paříži 12. září 2008 – tedy zítra tomu bude přesně deset let – před intelektuální elitou Francie. Z těchto důvodů bych Vám chtěl připomenout tento proslov tím, že z něj budu citovat několik pasáží.

Quaerere Deum

Benedikt XVI. tehdy řekl, že ve velkém kulturním zmatku vyvolaném migrací kmenů a vznikáním nového státního uspořádání byly kláštery místa, v nichž přeživaly poklady staré kultury a kde se, ve spojení s ní, pomalu formovala kultura nová. Poté položil otázku: „Ale jak k tomu došlo? Jaká byla motivace osob, které se v těchto místech shromažďovaly? Jaké měly úmysly? Jak žily? Především a jako první věc je třeba říct, s velkým realismem, že jejich úmysl nebyl vytvořit nějakou kulturu a ani nechtěli zachovat kulturu minulosti. Jejich motivace byla mnohem prostší. Jejich cílem bylo: quaerere Deum, hledat Boha. Ve zmatku doby, v němž se nic nezdálo trvalé, chtěli konat podstatné dílo: vynaložit síly k tomu, aby našli to, co má hodnotu a trvá stále, aby našli Život sám. Hledali Boha. Od věcí druhotných chtěli přikročit k věcem prvotním, k tomu, co jediné je důležité a důvěryhodné. Říká se, že byli orientováni eschatologicky. Ale tomu nemáme rozumět v časovém smyslu, jakoby hleděli na konec světa či na vlastní smrt, nýbrž ve smyslu existenciálním: za provizorní-

Foto: <http://www.mountpleasantgranary.net> (CC BY 3.0)

mi skutečnostmi hledali skutečnost definitivní... Quaerere Deum, hledat Boha a nechat se od něj najít: to dnes není o nic méně nutné než v minulých dobách. Kultura pouze pozitivistického typu, která by otázku po Bohu vykazala jako nevědeckou do subjektivní oblasti, by byla kapitulací rozumu, vzdání se jeho nejvyšších

Ve zmatku doby, v níž se nic nezdá trvalé, musíme konat podstatné dílo: vynaložit síly k tomu, abychom našli to, co má hodnotu a trvá stále, abychom našli Život sám.

možností, a tudíž zhroucením humanismu, jehož důsledky by nemohly nebýt vážné. To, co založilo kulturu Evropy, hledání Boha a připravenost mu naslouchat, zůstává také dnes základem každé opravdové kultury.“

Potud Benedikt XVI. 12. září 2008 ohledně opravdové „volby“ svatého Benedikta z Nursie. Takže o Dreherově knize mi nezbyvá než říci toto: neobsahuje žádnou hotovou odpověď. Nenačnete v ní žádný neomylný recept nebo klíč, jímž by se daly otevřít všechny brány, které byly do určité doby přístupné,

avšak v současnosti se opět zavřely. Mezi první a poslední stránkou na vás ale čeká autentický příklad toho, co před deseti lety papež Benedikt řekl o benediktinském duchu v počátečních dobách. Jde o skutečné „Quaerere Deum“. Je to ono hledání pravého Boha Izáka a Jakuba, který nám v Ježíši Kristu ukázal svou lidskou tvář.

Nihil amori Christi praeponere

Proto mi tane na mysli věta z kapitoly 4,21 Řehole svatého Benedikta, která neustále a mlčky prolíná a oživuje celou Dreherovu knihu, jako by šlo o její *canthus firmus*. Jde o památná slova: „Nihil amori Christi praeponere“, znamenající v překladu: „Ničemu ať se nedává přednost před Kristovou láskou“. To je klíč, jemuž se vděčí za celý zázrak západního mnišství.

Benedikt z Nursie byl majákem v dobách stěhování národů, když v bouřích tehdejšího času zachránil Církev a v jistém smyslu tím znovu založil evropskou civilizaci.

Nyní po desetiletí – a nejen v Evropě, nýbrž po celé zemi – znovu zažíváme stěhování národů, které už nikdy neskončí, jak jasně uznal papež František, když se s důrazem dovolával našeho svědomí. Ani v tomto směru tedy není všechno rozdílné ve srovnání s dřívějším.

Velikonoční vigilie ve Westminsterské katedrále. Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Jestliže se tentokrát Církev nedokáže s Boží pomocí obnovit, bude ohrožen celý projekt naší civilizace. Mnozí se domnívají, že již dnes není pochyb o nemožnosti obnovy Církve Ježíše Krista z katastrofy jejích hříchů, které ji takřkajíc pohltili.

A právě v této hodině přichází Rod Dreher se svou knihou, aby ji představil poblíž hrobů svatých Apoštolů. Uprostřed temnot zakrývajících Boha, z nichž padá strach na celý svět, k nám promlouvá: „Církev nezemřela, pouze spí a odpočívá.“

Církev je živá

A nejen to. Zdá se, že nám také říká: Církev je mladá. Sděluje to s takovou radostí a svobodou, s jakými to řekl Benedikt XVI. při první mši po svém nástupu do Petrova úřadu 24. dubna 2005. Ještě jednou vzpomenu na utrpení a smrt svatého Jana Pavla II., jemuž stál po boku jako spolupracovník po mnoho let, a obrátil se na každého z nás na náměstí svatého Petra slovy:

„Právě ve smutných dnech papežovy nemoci a smrti se obdivuhodným způsobem našim očím odhalilo toto: Církev je živá. Církev je mladá. Nese v sobě budoucnost světa, a proto také každému z nás ukazuje cestu do ní. Církev je živá a my to vidíme: zakoušíme radost, kterou Zmrt-

Církev je živá. Církev je mladá. Nese v sobě budoucnost světa, a proto také každému z nás ukazuje cestu do ní. Církev je živá a my to vidíme: zakoušíme radost, kterou Zmrtvýchvstalý slíbil svým učedníkům. Církev je živá – je živá, protože Kristus je živý, neboť skutečně vstal z mrtvých.

výchvstalý slíbil svým učedníkům. Církev je živá – je živá, poněvadž Kristus je živý, protože vstal skutečně z mrtvých. V bolesti, která byla přítomná ve tváři Svatého otce o Velikonocích, jsme kontemplovali tajemství Kristova utrpení a zároveň jsme se dotýkali jeho ran. Avšak ve všech těchto dnech jsme se také mohli, v hlubokém smyslu, dotknout Zmrtvýchvstalého. Po krátkém období temnoty nám bylo umožněno zakusit radost, kterou přislíbil jako plod svého zmrtvýchvstání.“

Ani satanské 11. září nebude moci oslabit či zničit tuto pravdu o původu

obecné katolické církve založené zmrtvýchvstalým a vítězným Pánem.

Proto musím s velkou upřímností připustit, že tento čas velké krize, která je dnes patrná všem, vnímám především jako dobu milosti. Neboť nakonec to nebude žádné „zvláštní úsilí“, které nás „osvobodí“, nýbrž „pravda“, jak nás ujistil Pán. S touto nadějí hledím na skutek obnovy, jímž Rod Dreher v souladu s požadavkem Jana Pavla II. „očisťuje naši paměť“. A tak jsem četl jeho *Benediktovu cestu* s vděčností jako obdivuhodný zdroj inspirace. V posledních týdnech mě nic jiného nepřinášelo tolik útěchy.

Děkuji Vám za pozornost.

Mons. Georg Gänswein

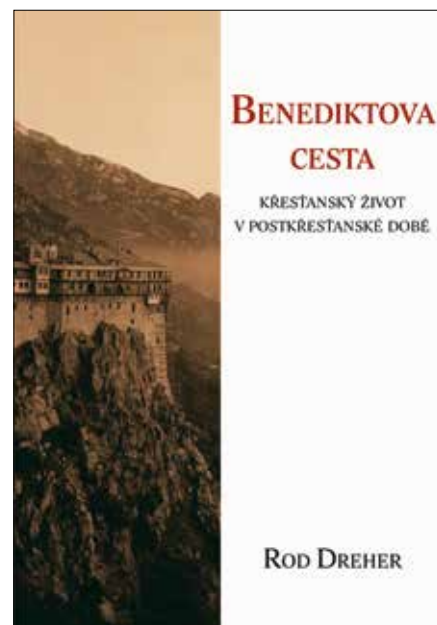
<http://romualdica.blogspot.com>

Přeložil Roman Cardal

(Mezitimulky redakce)

Mons. Georg Gänswein, prefekt papežského domu

vyd. Hesperion, 2018
brož., 212 str., 249 Kč
objednávky na obchod.hesperion.cz

LABUTÍ PÍSEŇ UTRECHTSKÉHO ARCIBISKUPA

Arcibiskup utrechtský kardinál Willem Eijk v jednom rozhovoru pro místní noviny poskytuje dramatický obraz zániku katolické církve v Holandsku. Začíná svým městem, kde za dalších deset let z 280 kostelů, v kterých se slaví eucharistie, zůstane v provozu méně než patnáct. Jsou dva základní důvody tohoto jevu: zvýšení průměrného věku obyvatel a velmi rychlý úbytek osob navštěvujících bohoslužby, jejichž počet každoročně klesá o pět procent.

V současnosti je v Holandsku tři a půl milionu katolíků a z nich podle podle Institutu Kaski z Nijmegenů navštěvuje bohoslužby 173,5 tisíce. Náklady na údržbu kostelů jsou velmi vysoké. A to vede k tomu, že se některé budou muset zavřít. Jedna farnost z deseti v Utrechtu podle kardinála krachuje. V roce 2014 kardinál Eijk předpovídal, že v roce 2028 se bude muset zavřít asi 30 farností. Dnes je předpověď mnohem horší.

„Rád bych věřil, že přijdou noví věřící. Ale není to lehké,“ vyznává kardinál. „Prosazuje se kultura, která je proti nám, kultura tzv. hyperindividualismu. V šedesátých letech rostla životní úroveň s velkou rychlostí a lidé byli náhle schopni postarat se sami o sebe a stali se nezávislí na ostatních. Narodil jsem se v roce 1953 a zažil jsem ještě velmi skromné podmínky a lidé dělali mnohé věci společně. Ale společenská sdružení

zmizela a každý si šel svou cestou. I co se týká vlastní filosofie života. Šlo o to, odlišit se od ostatních.“

Problémem podle kardinála nejsou pouze vědecké objevy. „Darwin se svými publikacemi přišel už v devatenáctém

Kardinál Willem Eijk. Foto: <https://www.kro.nl>

Způsob, jak přivést lidi ke Kristu, je hlásat a vyučovat pravé učení.

století. A přece vidíme, že sekularizace začala až v šedesátých letech dvacátého století. Katolíci nemají problém s diskusí mezi vědou a vírou. Bibli nelze brát doslova od první do poslední strany. Struktura Písma svatého se od evoluce tolik neliší. Nejprve bylo světlo slunce a svět. Potom život. To lze najít i v evoluční teorii. Rozdíl však spočívá v tom, na jakém

mechanismu je to založeno. Je to náhodou, nebo je za tím Stvořitel? Osoba?“

„Byl bych rád, kdyby všechny kostely zůstaly,“ komentuje kardinál zavírání kostelů. „Pokaždé, když musím zavřít kostel, proniká mou duši meč. Rád bych křičel ze střeš, jak je krásné, když si uvědomíš, že jsi v Božích rukou a že skrze Krista nám Bůh dává věčnou budoucnost. Ale mnoho lidí neposlouchá.“

Na návrh, aby Církev trochu uvolnila své učení a tím je učinila přijatelnější a populárnější, kardinál odpovídá: „Na to zapomeňte. To vůbec nepomáhá. Je to iluze. Od šedesátých let se lidé snažili lít vodu do vína, ředit toto učení, aby se pak lehčeji přijímalo. Vidíme však, že ty farnosti, které věrně a nezkresleně hlásají učení Církve a praktikují dobrou liturgii podle tradice Církve, se rozvíjejí; tyto farnosti jsou nejvíce navštěvované. Tečka. Hlásáním fantazií a experimentální liturgií to nezmůžete. Milost Boží se nachází jen na cestách, které nám ukázal, a ne na jiných. Nemám jiný recept, jak v budoucnu opět naplnit kostely. Způsob, jak přivést lidi ke Kristu, je hlásat a vyučovat pravé učení. A za tím účelem budou naši kněží potřebovat dobře vyškolené dobrovolníky. Zanedlouho už totiž nebudeme mít peníze, abychom platili duchovní.“

Marco Tosatti

<http://www.lanuovabq.it>
překlad -lh-

ISTANBULSKÁ ÚMLUVA A ŽENY

V našem parlamentě se projednává ratifikace Istanbulské úmluvy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí, prosazované vlivnými nátlakovými skupinami.

K věci se vyjádřil i profesor Piřha ve své přednášce pro předvolební shromáždění ve prospěch kandidatury MUDr. Chalánkové, známé svými prorodinnými postoji.

Piřha upozornil, že např. z Istanbulské úmluvy nevyčteme, co všechno přináší, protože je to řečeno až v obsáhlé důvodové zprávě, kterou běžný člověk nebude číst. „Za další podlost považuji, že je argumentováno poměrně jasnou a přijatelnou kazuistikou a jsou zaváděny nové vágní pojmy a termíny, čímž je zaměřeno, že kvůli výjimkám není ani radno ani nutno posunout právní normu,“

řekl Piřha. „Uvažte, co je v sázce: Pohlaví bude považováno jen za přibližný biologický pojem. Ve 12 letech se o něm každý rozhodne podle svých pocitů. (U nás byl pro to navrhován nový paragraf 29 Občanského zákoníku). Současně bude uzákoněna patřičná sexuální výchova ve školách. Protest proti čemukoli z toho bude trestný,“ tvrdí. Mateřský instinkt je považován za kulturní stereotyp. (To

není nové. Tvrdí to už dlouho nejen feministky, ale i řada novinářů.)

„V podstatě jde o postavení mimo zákon kohokoli, kdo normálně žije a vysloví cokoli, co je kritikou, popř. i jen zpochybněním nových zákonů. Z toho plyne možnost zrušení církvi a jakéhokoli uskupení občanů. Jsou již dobře známy precedenční judikáty, které tuto praxi dokládají.

Všichni přítomní vědí, že jsem katolický kněz. Nejde mně však o nějaké, byť důležité teologické záležitosti. Mluvím jako občan, který si uvědomuje celé nebezpečí. Rozbití rodiny způsobí rozklad společnosti, devastaci ekonomickou i mravní, utonutí v diktátorském nadstavu a degradaci člověka hluboko pod zvířata a veškeré živočichy, kteří se množí pohlavně. Z úspěšných ochranných akcí Zelených víme, že jakákoli žába nebo brouk stojí výše než člověk se svými potřebami,“ varoval Piřha.

Podstatné je, že tyto teorie navozují atmosféru konfrontace – jde vlastně o třídní boj žen proti mužům. Piřha odkazuje na dílo *Původ rodiny, soukromého vlastnictví a státu*, v němž Bedřich Engels mluví o „tragickém převratu od matriarchálního prvobytně pospolitého řádu k třídní patriarchální společnosti“. „Leninsko-stalinistický komunismus se chtěl rodiny zbavit,“ říká Piřha. „Svědčí o tom např. zrušení Dne matek a zavedení Mezinárodního dne žen. Lenin o tomto problému říká brzo po revoluci: „Postavení žen bylo až doteď srovnatel-

né s otrokem, ... zachránit je může jedině socialismus. Úplně emancipované mohou být jen tehdy, kdy malorolnictví nahradíme kolchozy.“

Dalo by se obšírně líčit, jak sovětská emancipace vypadala doopravdy: ženy

Laura Knigt (1943). Foto: Wikipedia

Feministky a marxističtí ideologové po ženách požadují, aby se ve všem přizpůsobily mužskému světu a potlačily ženský způsob života a ženské myšlení.

vykonávaly ty nejtěžší práce, muži zpravidla práce „specializované“, ale o to mi teď nejde.

Chtěla bych jen upozornit na to, co mnoha mužům uniká. Na rozpor mezi

požadavky nejrůznějších výhod pro ženy (kvóty) a mezi neutěšeným postavením skutečných žen. Feministky a marxističtí ideologové na nás, ženách, totiž požadují, abychom se ve všem přizpůsobily mužskému světu, což prohlašují za podmínku plného lidství, a abychom potlačily ženský způsob života a ženské myšlení.

Výsledkem tohoto rozporu je situace, kdy se ženská populace rozpadá zhruba na dvě části: na ženy emancipované – a ty ostatní. To má zásadní dopad na možnosti žen ve veřejné sféře. Zatímco feministky jsou sice neoblíbené, ale víceméně respektované, ostatní ženy na to doplácí. Příkladem je *Emily's List*: je to program některých levicových stran, který finančně podporuje kandidatury žen. Ne ale všech žen: ženy, které se angažují v ochraně života, jsou z něho vyloučeny. Vychází se prostě z představy, že existuje jakási „správná ženská agenda“ (požadavky na kvóty, co nejliberálnější přístup k potratům), kterou musí správná žena hájit.

Není to tedy tak, že by obyčejné ženy měly z feministického řádní nějaké výhody, ale právě naopak. Moje oblíbená německá publicistka, Betina Röhllová, napsala, že spor o feminismus se nevede ani tak mezi muži a ženami, ale spíše mezi ženami a ženami.

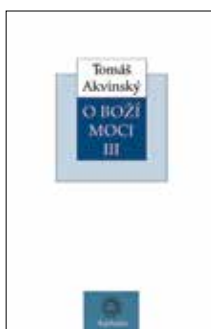
Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Krystal OP, nakladatelství teologické a filosofické literatury, Husova 8, I 10 00 Praha I
tel.: 224 218 440, e-mail: krystal@op.cz, on-line knihkupectví: <http://www.krystal.op.cz>

Tomáš Akvinský: O Boží moci III

Poslední díl překladu Disputovaných otázek O Boží moci (De potentia) přináší otázky 5 a 6, které se zabývají problematikou bytí a zázraků.

Brož., 328 s., 360 Kč

Josef Pieper: O víře. O naději. O lásce.

Josef Pieper, významný německý tomistický filosof 20. století, pojednává ve svých filosofických traktátech o víře, naději a lásce. Ukazuje, jak tyto teologální ctnosti souvisejí s existenciální situací člověka a s jeho směřováním k plnosti bytí.

Brož., 244 s., vyjde koncem října

Jak to vidí Pavel Veselý

Sirotci, nebo předvolební boj?

Pomáhat se má. Je to přirozené a potřebné. Ale přijímat syrské sirotky jen proto, abychom udělali gesto, abychom se zalíbili v Evropě a ukázali, že jsme solidární, je pokrytecké.

V první řadě je nutné říci, že pomáhat se má. Je to přirozené a potřebné. A jedná-li se o děti z válečných zón, pak zcela jasně. Jenže...

Co říká Bible o sirotcích? Sirotek, ať v jednotném či množném čísle, je podle veřejně dostupných zdrojů v Písmu svatém zmíněn celkem 36krát na různých místech a v různých souvislostech. Z toho 34krát ve Starém zákoně a 2krát v Novém zákoně.

Přemýšlím v současné době o tom, že v případě syrských sirotek se nejen najde 50 rodin, které se jich ujmou, ale podle prvních zpráv by hned šli sirotci do těchto rodin. Až by přijeli, budou hned v rodinách. Alespoň to tak původně mělo být. Nakonec půjdou ale do dětského domova. Navíc podle dostupných zpráv se jedná především o chlapce ve věku 13 až 17 let.

Čeští sirotci nebo děti z dětských domovů mají velký problém, aby se dostali do rodin. V čem je problém? Proč to nejde stejně? Postižené a romské děti už vůbec mají problém a do rodin se jich dostane minimum. Platí stále, že se české dítě dříve dostane do rodiny v zahraničí než u nás. V čem je rozdíl? Asi mají smůlu, že nejsou ze Sýrie. Pomáhat dětem

se má. Ale všem. A ne podle toho, co je předmětem politického boje.

Česká velvyslankyně v Sýrii Eva Filipi napsala premiérovi, že v přesunu sirotek do kulturně a sociálně odlišné země nevidí smysl. Podle ní je daleko významnější pomáhat na místě, což Česko činí v rámci humanitární a rozvojové spolupráce. Dodal bych, že Eva Filipi je velmi uznávaná diplomatka ve světě a je styčnou osobou pro státy EU i USA. Jen u nás je brána jako ta, která legitimizuje tamní režim.

Přijímat syrské sirotky jen proto, abychom udělali gesto, abychom se zalíbili v Evropě a ukázali, že jsme solidární, mi přijde pokrytecké. Česká republika pomáhá přímo v Damašku v několika sirotčincích přímo a konkrétně.

Bude Česká republika přijímat také rodinné příslušníky sirotek, kteří se objeví a budou chtít za nimi v rámci slučování rodin? Ale někdo si prostě uchlácholí svoje svědomí a svoji touhu po pomoci. Navíc zpráva o tom, že by se měly děti převést do České republiky, vzbudila zděšení a najednou se jich ujaly příbuzné rodiny. Navíc i z pohledu dětské psychologie je to tak nejlepší. Bylo by tedy nejlepší a z hlediska křesťanského rodiče

dětem bez doprovodu najít nebo je spojit přímo s jejich rozvětvenou rodinou.

„To je jedna z posledních možností, jak pomoci těmto dětem, ale i České republice. Blíží se summit EU, který se bude týkat azylové politiky, a Česká republika je stále vnímána jako země, která není vstřícná. Přitom to není pravda. Tady jsou lidé, kteří chtějí pomáhat, a my bychom mohli říct: my nechceme kvóty na uprchlíky, my umíme pomáhat i dobrovolně,“ popsala europoslankyně Michaela Šojdrová svůj pohled na projekt. O co se tedy jedná ve skutečnosti? Jistě na začátku byla dobrá snaha pomoci, která se však dostala do pozice politického boje.

Opravdu máme potřebu být podlézaví pro Evropu? Můžeme si sebe vážit? A může si nás takto vážit Evropa? Jen dělat gesta je opravdu málo a Česká republika dělá opravdu hodně. Zcela jasně a konkrétně. Jsme pevnou součástí Evropy. Jak polohou, tak zaměřením. A jsme i tak jasně vnímáni. Populistická gesta nemáme zapotřebí. S opravdovou křesťanskou pomocí to nemá příliš společného.

*Pavel Veselý
publicista, novinář, kouč, moderátor*

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

Homile P. Petra Piňhy zazněla v den slavnosti svatého Václava v katedrále v Praze zvláště silně: „Přiznejme si, že naše společnost a my s ní je zcela pošetilá, protože nemá touhu poučit se. Mám na mysli poučení z dějin. Čím je kdo mladší, tím víc ho to nezajímá. Jsme nepoučitelní a podle toho dopadneme... **Dokonale zvrácené zákony, které se u nás mají zavést a v několika zemích již zavedeny jsou, jsou namířeny proti tradiční rodině, tj.: otec-muž, matka-žena, děti, tedy děvčata nebo chlupci, a prarodiče, vždy muž a žena. Navržené zákony a jejich protagonisté převzali ideologii marxismu a nacismu.** Jsou to neomarxisté, o čemž se mluví, a neonacisté, o čemž se cudně mlčí. Navrhované zákony jsou ze své podstaty nedemokratické. Jsou diktátorské. Diktatury se vždy potřebovaly zbavit rodiny, která přes jakoukoli dílčí domácí autoritu je demokratickou jednotkou, je nositelem a zdrojem demokracie a zároveň i pravé vazebnosti společnosti. Že existovaly a existují špatné rodiny, všichni víme. Na principu to nemění nic... Co říci na závěr. Je starou zkušeností, že obrana ohrožených svobodných lidí je snazší a efektivnější než vzpoury otroků a vězňů. Co by dělal svatý Václav, říkat nemusím, ale musím říct, že naše naděje je v tom, že se postavíme za něj a budeme zpívat opravdověji a poctivě chorál *Nedej zahynouti nám ni budoucím.*“ Amen.

Stále hoří téma Istanbulské úmluvy a starostí kolem petice na podporu manželství uzavřeného mezi jedním mužem a jednou ženou. A k tomu se hodí tato poznámka: „**Italský fyzik Alessandro Strumia prohlásil, že současný svět akademické fyziky je diskriminační vůči mužům – a spustil vřavu.** Alessandro Strumia pracoval v obřím evropském vědeckém institutu CERN. Teď však byl po-

Koláž: mimi

slán na nucenou dovolenou („suspended“), než se věc řádně prošetří a rozhodne se o jeho vyhazovu.“ Prostě jen řekl, že většinu podstatných vynálezů může svět připisat výhradně mužům.

Probíhá synoda o mládeži v Římě. Svou promluvu pronesl i otec biskup Tomáš Holub. Mimo jiné říká: „V mé zkušenosti z doprovázení mladých lidí se odráží vedle mnoha jiných faktorů také skutečnost, že na jedné straně dochází k dřívějšímu fyzickému dospívání mladých lidí a na

straně druhé se zároveň o více let opožďuje období jejich dostatečné emoční, vztahové i sociální zralosti, a tedy i připravenosti k zodpovědnému uzavření nerozlučitého svátostného manželství... Moje zpovědní zkušenost a zkušenost z pastoračních rozhovorů s mladými lidmi v tomto věku se významně shoduje s psychologickými poznatky. Ty říkají, že **zdravě se vyvíjející vztah, který přirozeně a zodpovědně směřuje k uzavření manželství, vstupuje po 3–4 letech do situace, kdy je intimní zdrženlivost pro významnou část párů při zachování přirozené a zdravé dynamiky vztahu již téměř nemožná... Proto bych si velmi přál, aby se tato synoda také věnovala v síle radostné a osvobozující zvěsti evangelia věrnému a zároveň pro mladé lidi srozumitelnému a realistickému přístupu k normám života v tomto období.** Ačkoliv před 50 lety takové období mezi přibližně 15. a 25. rokem života mladých lidí ještě téměř vůbec neexistovalo, dnes hraje na cestě zrání mladých katolických křesťanů významnou roli. A zásadním způsobem ovlivňuje prožívání víry v následné dospělosti.“ Je ale Církev opravdu plná sexuchtivých mladých nebo spíše dospívajících, co netuší rozměr svých existenciálních otázek a touží po zápasu se svými touhami, slabostmi, bolestmi a hříchy především, a to více než před kapitulací na základě toho, že „takový je dnes svět“?

-zd-

21. 10. Ne 29. neděle v mezidobí (*Den modliteb za misie*)
Iz 53,10–11, Žl 33, Žid 4,14–16, Mk 10,35–45

22. 10. Po sv. Jan Pavel II., papež
Ef 2,1–10, Žl 100, Lk 12,13–21

23. 10. Út sv. Jan Kapistránský, kněz
Ef 2,12–22, Žl 85, Lk 12,35–38

24. 10. St sv. Antonín Maria Klaret, biskup
Ef 3,2–12, Iz 12,2–6, Lk 12,39–48

25. 10. Čt sv. Kryšpin, mučedník
Ef 3,14–21, Žl 33, Lk 12,49–53

26. 10. Pá sv. Rustik, biskup
Ef 4,1–6, Žl 24, Lk 12,54–59

27. 10. So sv. Frumencius, biskup
Ef 4,7–16, Žl 122, Lk 13,1–9

28. 10. Ne 30. neděle v mezidobí
Jer 31,7–9, Žl 126, Žid 5,1–6, Mk 10,46–52

29. 10. Po bl. Marie Restituta Kařková, panna a mučednice
Ef 4,32 – 5,8, Žl 1, Lk 13,10–17

30. 10. Út sv. Marcel
Ef 5,21–33, Žl 128, Lk 13,18–21

31. 10. St sv. Wolfgang, biskup
Ef 6,1–9, Žl 145, Lk 13,22–30

1. 11. Čt Slavnost Věch svatých
Zj 7,2–4,9–14, Žl 24, I Jan 3,1–3, Mt 5,1–12a

2. 11. Pá Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
Mdr 3,1–9, Žl 116, Řím 8,14–23, Mt 25,31–46

3. 11. So sv. Martin de Porres, řeholník OP
Flp 1,18b–26, Žl 42, Lk 14,1,7–11